

C F Nyström

Minnesanteckningar

Detta foto finns på sid. 14 med följande text:

Barndomshemmet Karlshamn i Björnlunda.

Personerna på bilden är från vänster brorsonen Karl, broderns änka, författarens mor och svägerskans andra make.

Anm: foton inskannade från trycksaker besväras ofta av s.k. moarémönster vilket är tydligt på bilden. Om detta elimineras blir bilden i stället suddig vilket här undvikits.

C F NYSTRÖM

Minnesanteckningar

Samlade och utgivna av sonen Sam Nyström 1964.

Här följer några biografiska avsnitt utvalda för dokumentation på släktplatsen på My Heritage. Uppladdningen till släktplatsen sker med Sam Nyströms son, Lennart Nyströms, bejakande. Lennart och hans tvillingbror Sam-Erik hjälpte till i processen då skriften framställdes. Urval och inskanning av avsnitten har gjorts av Anders Fritzon. De utvalda citaten ger ingen sammanhängande bild, men ändå vissa intressanta fakta om CF Nyströms liv. Den drygt 60-sidiga biografien rekommenderas för läsning i sin helhet! Den distribuerades efter tryckningen inom släkten.

Citatavsnitt

Barndomshemmet grundas (sid. 9)

I det natursköna Södermanland, så rikt på sjöar, finnes en, som bär namnet Storsjön. Den är ej så stor och beryktad som sin jämtländska namne, icke heller försedd med något ”storsjöödjur”. Men i dess friska vatten trivas gös och annan bättre och sämre fisk. Där ha ock socknarna Gåsinge, Kattnäs, Frustad och Björnlunda haft ett månghundraårigt gränsmöte. I sistnämnda socken arrenderade min fader på 50 år ett och ett halvt tunnland hagmark, som han odlade, och där byggde han sin stuga på rum och kök. Som min fader hette Karl, så fick hans hem namnet Karlshamn. För trädgården, som planterades, erhöll min far förebråelse av jordägaren. Han sade: ”Här lägger du ned för mycket arbete. Det får du ej nytta av.” Men han, som planterade, gav med lugn det så rätta svaret: ”Om jag ej får nytta därav, så kan det ju bliva nyttigt för andra.” Lantbruksmötet visade sin erkänsla genom att tilldela min fader en premie på 8 riksdaler.

....

Två familjer under samma tak (sid. 16)

Redan före mitt äktenskap hade min broder flyttat hem, och vi arbetade tillsammans i skrädderiyrket. Min broder gifte sig med min hustrus syster, så nu voro båda bröderna även svägrar. Barndomshemmet disponerade vi så, att jag, som var arrendator av jorden, tog med familj min bostad i köket, och bror med de sina fick bekväma sig att över vår bostad taga vägen till kammaren, där han med familj hade sin boning. Så levde vi några år i frid med Gud och varandra, och jag tror, att det ordet här kunde hava sin tillämpning: ”Se, huru gott och ljuvligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans.”

....

Hur CF fann sin andra hustru (sid. 23-24)

Efter min hustrus död blev min ensamhet av annan art än under hennes sjukdom. Det dröjde ej synnerligen lång tid, förrän tankarna hos både mig och andra började röra sig omkring det ämnet, huruvida jag skulle ingå nytt äktenskap. Snälla och gudfruktiga män och kvinnor gävo mig vissa välmenta vinkar, som dock icke lände till något resultat. Omständigheterna togo dock sådan gestalt, att jag mer och mer kände behov av att komma till visshet. Att Gud skulle giva mig en ny maka, därom var jag övertygad. Men vilken, det var ännu höljt i dunkel.

Efter samtal med en förtrogen broder om denna sak böjde vi våra knän och bådo Gud, att han ville visa mig den åt mig beskärda. Då framstod för min inre syn en kvinna, som jag väl kände, och då jag uppstod från bönen, var jag på det klara med till vilken jag skulle vända mig. Ej många dagar därefter infann jag mig i hennes hem, och utan om svep framförde jag mitt ärende. Det första svar

jag erhöill, lydde så: ”Om det är Guds vilja.” Därpå böjde vi båda våra knän och bådo gemensamt till Gud, att hans vilja måtte ske. Sedan hon rådfört sig med sina föräldrar, och de givit sitt bifall, så fick jag ock hennes löfte. Glad var jag, ty jag hade skäl att tro, att denna kvinna var en Guds gåva till mig. Vårt trettiotreåriga äktenskap är ett insegel på att denna min tro ej var byggd på lösan sand.

....

Hur CF blev distriktsföreståndare i det nybildade Svenska Missionsförbundet (sid. 48)

Distriktsföreståndareinstitutionen kom till stånd år 1889. Att uppdelat landet i olika distrikt med var sin föreståndare ansågs bättre än reseombudsverksamheten kunna stå till församlingarnas tjänst.

Distriktens antal var i början sju. Dessa skulle var för sig utse kandidater, vilka, om de av styrelsen godkändes, föreslogs för konferensen, som till sist hade det avgörande ordet. Det distrikt, som omfattar Västmanland och Dalarna enade sig på ett ombudsmöte i Smedjebacken att uppställa mig som kandidat. Sedan detta beslut var fattat, kom som ombud en handelsresande, vilken sökte övertyga mötet att jag var olämplig för den ifrågavarande befattningen. Såsom skäl anfördes, att under den tid jag tjänade församlingen i Södertälje medlemsantalet minskade. Detta var dock ett osant tal. Antalet medlemmar ökade istället med 45, oaktat att, då vi anslöt oss till Sv.

Missionsförbundet, tvenne familjer lämnade oss och baptisterna gjorde ansträngningar att draga medlemmar över till sig. Och statskyrkoprästen skrev till vår ordförande och försäkrade, det jag med mitt tilltag att i missionshuset anordna enskilda nattvardsgångar komme att draga olycka över vår, enligt hans mening, eljest välgörande verksamhet. Handelsresandens tal hade dock den verkan, att kandidatfrågan bordlades. Den återupptogs i Stockholm i samband med årskonferensen. Där kom åter min kandidatur ifråga. Försök gjordes även där att få mig att falla igenom. Skälet nu var, att jag ej var nog frikyrklig. För min del lade jag saken i Herrens hand. För övrigt gjorde jag intet, som på något sätt kunde verka för eller emot ett blivande beslut. När jag ändå efter allt erhöill kallelse, då tog jag den såsom Guds gåva.

.....

Flytten till Västerås (sid. 50)

Den 10 oktober 1889 gingo vi med båt från Vaxholm. I Stockholm stodo åkare till tjänst med att frakta våra flyttsaker över till ångaren Västerås. Före båtens avgång kom en av våra stockholmsvänner och lämnade oss en flaska varm mjölk, den vi på målarefärden fick efter behag använda för oss och våra fem barn. En flaska varm mjölk. Är det något att skriva om? Ja visst. Ty likasom en bågare kallt vatten givet i rätt sinne icke skall vara olönt, så tror jag ock att Herren skall säga om den, som gav oss mjölkflaskan: ”Hon har gjort en god gärning.” Att vi på aftonen vid framkomsten till Västerås blevo väl mottagna och omhuldade är icke heller av Herren förgätet. Vi bevarar det ock i tacksamt minne.

I Västerås hava vi nu i 24 år haft bostad och god trevnad.